

HETTY LUITEN

**Verbroken
vriendschap**

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Je gaat niet op haar stemmen, hoor!’ siste Sylvia opeens fel tegen haar man.

Erwin keek verward op van de krant. ‘Eh?’

‘Ik zie toch dat je de regionale pagina zit te lezen.’

‘O?’

‘Doe maar niet zo onschuldig,’ zei Sylvia kattig. ‘Je weet best wie ik bedoel. Ik wil niet hebben dat je op haar stemt!’

Hij liet zijn blik over de pagina glijden om te zien over wie Sylvia het had. Al was dat niet nodig. Aan de klank van haar stem kon hij zo wel horen op wie ze doelde: Kerstin. Toen zag hij haar. Met twee mooie, bruine ogen keek ze hem vol vertrouwen aan. Het was een goede foto. Ze zag er alleen anders uit dan hij zich herinnerde. Haar haar was nu veel korter en het was rood, terwijl ze vroeger bruin haar had. Het stond haar goed, ze leek jaren jonger, maar dat zou hij maar niet hardop zeggen. ‘Haar partij is anders wel tegen de

herindeling van onze gemeente en dat ben ik ook.'

'Haar partij,' riep Sylvia uit. 'Wie noemt zijn partij nou OP? Dat slaat werkelijk nergens op. Stem OP. Stem op wie? vraag ik me dan af.' Haar stem klonk niet alleen cynisch, er klonk zelfs haat in door. Voor de zoveelste keer vroeg Erwin zich af hoe het toch mogelijk was dat twee vrouwen die zo'n vijftwintig jaar met elkaar bevriend waren geweest elkaar zo konden haten. Hij begreep het nog steeds niet, maar ernaar vragen deed hij al lang niet meer. Ook nu voelde hij dat het beter was niet te reageren. Elk woord zou olie op het vuur zijn en hij had werkelijk geen zin in ruzie. Of hij nu voor of tegen Kerstin of haar partij was, Sylvia wist het toch zo te draaien dat hij het gevoel kreeg de verkeerde reactie gegeven te hebben. 'Wanneer komt Hans Liberg eigenlijk?' gooide hij het over een andere boeg. 'Daar heb ik echt zin in.'

Maar de afleiding werkte niet. Bij Sylvia stonden duidelijk alle stekels overeind. Ze kon zich niet inhouden. 'Dat korte, rode haar staat ook voor geen meter. Zeker een poging om er jonger uit te zien.'

Erwin zuchtte, maar verborg zijn gezicht

achter de krant.

‘En er staat dat ze vestigingsmanager is, dat is gewoon gelogen!’

‘Dat kun je niet weten.’ Erwin beet zich op de lippen. Nu was hij er toch ingetuind en had hij iets over Kerstin gezegd. Hij liet de krant zakken en keek naar zijn vrouw, die haar blik op de televisie gericht had, een verbeterd trek om haar mond. Haar hele houding toonde woede en haat. ‘Meisje...’ zei hij zacht, om haar te kalmeren. ‘Trek het je toch niet zo aan!’

Ze draaide haar hoofd, keek hem met felle ogen aan en opende haar mond. Maar voordat ze iets zei, begon ze te glimlachen. ‘Je hebt gelijk, sorry. Ik laat mijn avond niet door haar verpesten en de sfeer tussen ons ook niet! Ze heeft de vriendschap tussen haar en mij kapotgemaakt, maar ze mag natuurlijk nooit tussen jou en mij komen.’

Erwin haalde opgelucht adem. Een echte uitbarsting leek voorkomen. Zou hij nog een keer over Hans Liberg beginnen of...?

De beslissing werd hem echter uit handen genomen, want Sylvia zapte naar een ander televisieprogramma en leek daarmee haar aandacht te verplaatsen.

Toch was haar geïrriteerde bui nog niet over. 'Kijk,' zei ze vrij fel en ze wees naar de televisie. Erwin zag dat het een aflevering van *CSI Miami* was. 'Dat vind ik dus echt belachelijk. Die hoge hakken waarop die vrouw loopt en die spierwitte kleren. Wie gaat er nou in witte kleren naar een plaats delict? Moet je zien. Het hele gebouw is afgebrand en zij stapt vrolijk op haar hoge hakken met die hagelwitte broek door de asresten heen. Belachelijk toch?'

Erwin moest inwendig lachen en had tegelijk bewondering voor Sylvia. Ze was haar agressie nog niet kwijt en moest duidelijk nog wat spuwen, maar op deze manier voorkwam ze wel dat zij samen ruzie kregen. 'En dat ze ook altijd bloot gekleed zijn,' hielp hij haar. 'Natuurlijk kijk ik daar graag naar, maar dat is dus iets wat ik belachelijk vind. Een boef arresteren, terwijl die zo in je decolleté kan kijken. Ik heb bij ons nog nooit een rechercheur gezien die er zo bij loopt.'

'Precies!' riep ze opgetogen uit. 'En knap dat al die vrouwelijke rechercheurs zijn. Qua uiterlijk dus. Ook abnormaal! De hele serie is belachelijk!'

'Maar wel spannend,' waagde hij het te

zeggen.

‘Oké, je hebt gelijk. Alleen heb ik het begin gemist en dan snap ik van de rest meestal niets meer. Dus ik ga koffiezetten.’ Sylvia kwam overeind en verdween de huiskamer uit. Erwin las zo snel mogelijk de tekst door onder het kopje *Even voorstellen... Kerstin Peper*. Hij wilde in elk geval op de hoogte zijn van de mensen die zich kandidaat stelden voor de gemeenteraadsverkiezingen in hun eigen gemeente en van de standpunten van die partijen. Daarna legde hij de krant op de krantenbak om ook televisie te gaan kijken.

Sylvia kwam de kamer weer in met twee mokken dampende koffie. ‘Wil je er iets bij?’ vroeg ze alsof er geen onvriendelijk woord gesproken was.

‘Nee, dank je, ik zit nog vol van het eten.’

Ze knikte, had blijkbaar hetzelfde idee, want ze ging weer zitten met een mok in haar handen, haar ogen gevestigd op *CSI*. ‘Hans Liberg komt pas over een maand,’ zei ze.

Erwin grijnsde. Ze had hem dus wel gehoord.

‘Maar ik heb de kaartjes besteld en...’ – ze keek hem warm aan – ‘ik heb ook een tafeltje in het restaurant gereserveerd.’

‘Wow, dat wordt dus echt een fantastisch avondje uit. Nu maar hopen dat moeder op de kinderen wil passen.’

Dat wilde Ria Demmers, de moeder van Erwin, wel. Ze kwam de volgende dag langs voor een kopje koffie, al vermoedde Sylvia dat ze uitsluitend voor haar kleinkinderen kwam. ‘Ik wil altijd wel oppassen!’ zei ze opgewekt. ‘Het zijn zulke schatten! Ik ben blij dat ik weer eens een poos met hen kan spelen, samen eten, ze in bed stoppen. Jammer dat het nog een maand duurt!’ Het klonk echt positief, en toch gleed er een vleugje verdriet over haar gezicht.

Sylvia zag het. ‘Wat is er, Ria?’ Ze had vanaf het begin Ria tegen haar gezegd. Ria hield niet van het woord ‘mevrouw’ en werd graag met haar voornaam aangesproken. Toen Sylvia met Erwin trouwde en Ria haar schoonmoeder werd, bleef ze haar Ria noemen. Ria zelf protesteerde daar niet tegen en op de een of andere manier had Sylvia er moeite mee om ‘moeder’ tegen haar te zeggen. Misschien omdat ze dat al tegen haar eigen moeder zei? En ‘mamma’, ‘ma’ of ‘moe’ vond ze helemaal niets. Dus was het Ria gebleven.

‘Ach...’ Ria zuchtte zachtjes. ‘Ik wil eigenlijk ook wel weer eens een avondje naar de schouwburg, maar het komt er nooit van.’

‘Ik wist niet dat je dat wilde.’ Sylvia was oprecht verbaasd. ‘Dat heb je nog nooit gezegd!’

Ria haalde haar schouders op.

‘Maar dat is toch vreemd?’ vond Sylvia. ‘Sinds je me kent, en dat is inmiddels ruim zes jaar, werk ik al bij schouwburg De Kunst, en nooit heb je gezegd dat je daar belangstelling voor had. Het leek soms zelfs wel precies het tegenovergestelde. In het begin vertelde ik je wel van mijn werk, maar je leek niet zo geïnteresseerd. Dus op een bepaald moment ben ik ermee gestopt om over mijn werk te praten.’

Ria trok een grimas en zuchtte vervolgens diep. ‘Het is ook niet gemakkelijk om toe te geven dat je jaloers bent.’

‘Jaloers?’ Sylvia keek haar verbaasd aan. ‘Wat bedoel je? Jij? Op wie dan?’

‘Ik, ja. Op jou en Erwin.’

‘Leg uit.’

‘Oma, oma!’ De tweejarige Marijn vond duidelijk dat oma en mamma lang genoeg met elkaar hadden zitten praten en trok nu aan

oma's broek.

‘Ach, schatje,’ zei oma Ria vertederd en ze tilde de jongen bij haar op schoot. ‘Het is ook wel stil in huis, hè, nu Stijn op school zit.’ Ze keek haar schoondochter aan. ‘Mist hij zijn broertje, of merk je dat niet?’

‘De eerste week wel, maar hij lijkt er nu toch wat aan te wennen. Hij gaat over twee weken zelf naar de peuterspeelzaal.’

‘Dat is ook zo.’ Ria knikte. ‘En Stijn? Bevalt het hem?’

‘Hij vindt het alleen maar geweldig. Hij voelt zich groot, weet je. Het wordt ook al een echt mannetje.’

‘Marijn ook dinken,’ zei hij en hij trok aan oma's arm.

Sylvia schoof hem zijn tuitbekertje toe, dat voor hem klaarstond, maar Marijn schudde hard met zijn hoofd. ‘Oma doen,’ zei hij.

Ria glimlachte en drukte een kus op de blonde haartjes van haar kleinzoon. Ze hield het bekertje voor zijn mond. Hij dronk er gulzig uit, greep haar het bekertje uit handen en zette het met een knal op tafel.

‘Zo, meneer is klaar?’ vroeg oma lachend.

‘Oma pelen.’

‘Oma komt zo met je spelen, als ik mijn

koffie op heb.’ Ze zette Marijn op de vloer en pakte haar kopje. Over de rand keek ze Sylvia aan. ‘Ab en ik zijn vroeger erg vaak naar de schouwburg geweest. Ik heb er zelfs een plakboek van gemaakt. Talloze heerlijke avonden hebben we zo samen gehad. Samen en met anderen, want Ab en ik gingen niet altijd met zijn tweeën. Toen moesten we verhuizen vanwege Abs werk en daar kreeg hij het zo druk, en ik wist niet waar de schouwburg was. Nou ja, dat is onzin natuurlijk, maar ik bedoel: de stad was onbekend, ik voelde me er niet echt thuis. Dat heeft wat jaren geduurd en plotse-ling was Ab er niet meer en stond ik er alleen voor. Erwin was elf toen zijn vader overleed en zijn twee zussen nog jonger. Ik vond niet dat ik ’s avonds uit kon gaan. Ze waren hun vader al kwijt, ik moest in elk geval thuis zijn. Van het een kwam het ander. Ik ben nooit meer naar de schouwburg geweest. Ik wist niet met wie ik zou moeten gaan. Ik ben wel lid geworden van clubs. Dat was beter. Zo kreeg ik wat sociale contacten, die je toch hard nodig hebt. Maar ik geloof niet dat er iemand bij zit die ik mee zou willen hebben naar de schouwburg.’

‘Maar hoezo dan jaloers?’ vroeg Sylvia.